

малкия мозък — сега и тоя и гръбначния мозък били закжрпени, но възпали ли се пакъ малкия мозък, щѣла да последва моментална смъртъ. Очитѣ намери, ако и слаби, още реагиращи на свѣтлината. Отъ радостъ ние отиваме да се помолимъ и благодаримъ Богу въ катедралата Св. Петъръ, да видимъ кардиналъ Рампола, какъ отъ амвона ще покаже ризата на Св. Вероника: великия четвъртъкъ. Огромния площадъ предъ храма бѣше пълненъ съ народъ и вжтре едва се стоеше. На Пенча пакъ притѣмнѣ и трѣбваше веднага да вземемъ кола и да се върнемъ въ кжщи. Движението го раздразни.

— Ей, тука ли сте, хора християни? — чуваме веднажъ познатъ гласъ въ коридора. Скачаме — писателя Петко Тодоровъ съ маслинено зеленъ костюмъ, такъва цѣтъ шапка и съ жълто пардесю.

— Ами ти що щешъ тука?

— Тръгвайте да разглеждаме Римъ!

Менъ ме обхвана ужасъ, защото Пенча изморяваше вече всичко. Но кой можеше ги удържа. Тѣ бѣха сжщински деца, разправяха си вече плановѣтъ, четѣха, Пенчо бѣ неузнаваемъ. И не остана по известна черкова, не остана музей невиденъ, Пинчйо, паркъ Боргезе, Форумъ, на миналото срутения храмъ, кждето всѣка сломена колона, всѣки съборенъ зидъ, сж окичени съ рози, японскии други видове, съ резеда, мушкати и разни влачущи се растения. Спираме предъ гроба на Юлий Цезаръ, закжтанъ въ зеленина; — предъ рострума, тоя центъръ на нѣкогашния политически животъ — предъ пжпа на Римъ, каменната естрада, на която сж говорили най-виднитѣ оратори до Цезаря, който премѣстя сетне рострума предъ храма на Фортуна, следъ смъртъта му назованъ „Храмъ на Цезаря“.

Ето ни и предъ жилището на весталкитѣ, тѣхнитѣ статуи предъ басейна, ограденъ отъ червени рози и презъ келийкитѣ имъ по стѣблата къмъ Палатина — люлката на Римъ — Сибилата, кждето е вѣщала. Дворцитѣ на Августа, Калигула, Каракала, превърнати сега въ градини. На миналото духовѣтъ отъ всѣко кжтче ни говорятъ. Невидими сили ни окржжаватъ. Отсреща Колизея, най-голѣмия амфитеатъръ, съблеченъ отъ своитѣ скжпоценности, за да облече палата Венеция, дворцитѣ Фарнезе и Барберини. Това е паметникъ на мъченицитѣ Христови съ безбройни кухи очи, взрѣли се и въ двореца на Нерона.

— Да бѣше цѣлъ отъ мраморъ, нѣмаше до сега и тази старина да има, добре че римлянитѣ сж го строили съ тухли — рече Пенчо.

И виждамъ го, облеганъ на тоягата си, загледанъ нѣйде въ друга страна, сѣкаше отвѣдъ, дето Септимий е гледалъ нѣкога своитѣ близки да идатъ отъ Африка...